

Arrest

nr. 51 877 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, van Nepalese nationaliteit, dient op 22 december 2004 een asielaanvraag in.

1.2 Op 6 januari 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Na dringend beroep beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2005 tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.3 Op 18 mei 2006 beslist de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tot de ongegrondheid van het beroep. Verzoeker tekent hiertegen annulatieberoep aan bij de Raad van State. Op 16 juni 2008 verwerpt de Raad van State bij arrest nr. 184.209 het beroep van verzoeker.

1.4 Op 9 juni 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 27 november 2007 wordt deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 13 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 19 februari 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 27 854 van 27 mei 2009.

1.6 Op 6 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 15 mei 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7 Op 15 september 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.8 Op 23 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag. Deze beslissing wordt op 10 september 2010 aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2009 werd ingediend door:

C.B.H. {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde het feit dat verwezen wordt naar de instructies van 19.07.2009, dat betrokkene Nederlandse lessen gevolgd heeft, een aanbevelingsbrief en een attest van inburgering voorlegt, de bewering dat betrokkene in aanmerking zou komen voor regularisatie en hij aan de voorwaarde zou voldoen een onredelijk lange asielprocedure te hebben), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren dient het volgende opgemerkt te worden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen

bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich - door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie - op het criterium 1.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.12.2004, werd echter afgesloten op 18.05.2006 met de beslissing 'Mef erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 3 jaar en 6 maanden - was bijgevolg niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Betrokkene meent zich eveneens te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 22.12.2004, die werd afgesloten op 18.05.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 09.06.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 16.06.2008. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets minder dan 3 jaar en 6 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene beroept zich ook nog op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. In het asielrelaas geeft hij echter zelf aan dat hij pas op 20.12.2004 België is binnengekomen. Bijgevolg heeft betrokkene een te kort verblijf om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door een attest van inburgering, bewijzen van Nederlandse lessen en een aanbevelingsbrief), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 22.12.2004, werd afgesloten op 18.05.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 26.06.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 04.07.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel....“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing aan wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel door verzoeker en het niet aantonen aan de hand van concrete elementen dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondervinden bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing.

Aangezien uit het onderzoek van het beroep zoals verder uiteengezet in het arrest, blijkt dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het annulatieberoep dient te worden verworpen, is er geen noodzaak om op deze exceptie in te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1 Ter adstructie van zijn middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische toelichting over de motiveringsplicht waarbij hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet voldoet. Verzoeker verwijst naar de instructies van 19 juli 2009 van de federale regering aan de Dienst Vreemdelingenzaken en naar het Vlaams Minderhedencentrum en betoogt dat zijn asielprocedure werd afgesloten door het arrest van de Raad van State van 16 juni 2008 en de daaropvolgende regularisatieprocedure werd opgestart op 8 mei 2008, met andere woorden nog voor de asielprocedure werd afgesloten. De bestreden beslissing motiveert bijgevolg ten onrechte dat verzoeker niet aan de gestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure voldoet waar zij enkel stelt dat er geen aanvraag tot regularisatie hangende was op 18 maart 2008. Verzoeker meent dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het regularisatiecriterium 1.2 van de instructies niet correct heeft toegepast en een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat aan de vereiste motiveringsplicht voldaan is nu de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen van de genomen beslissing, zodanig dat deze in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij niet enkel inhoudelijk kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven weer te geven en dus blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij laat daarnaast gelden dat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die werd ingediend na 18 maart 2008 in aanmerking moest genomen worden ter berekening van de onredelijk lange asielprocedure. Verzoeker houdt er volgens de verwerende partij een verkeerde lezing van de instructie op na waarbij de verwerende partij de toepasselijke passages van de instructie en het vademecum bij de instructie citeert. Uit dit alles volgt, zo stelt de verwerende partij, dat verzoeker inderdaad niet kan voorhouden dat de aanvraag die hij heeft ingediend op 8 mei 2008 in aanmerking diende genomen te worden ter berekening van een langdurige procedure conform de instructie; een regularisatieaanvraag die werd ingediend op 8 mei 2008 is zonder twijfel niet ingediend voor 18 maart 2008. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Niettegenstaande de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 heeft de staatssecretaris zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Het komt uiteraard niet toe aan verzoeker deze instructies zelf uit te breiden.

3.1.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de asielprocedure van verzoeker niet als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat hij niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8A noch op grond van criterium 2.8B zodat de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder andere beriep op een onredelijk lange asielprocedure en bijgevolg criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 inriep. Zoals blijkt uit de instructie vindt dit criterium evenwel enkel toepassing in het geval waarin de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens vijf jaar duurt of vijf jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State of de Dienst Vreemdelingenzaken binnen die periode geen beslissing heeft genomen. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008. De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008. Deze voorwaarden blijken tevens uit het typeformulier dat stelt : *“Onredelijk lange asielprocedure (met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure) van 5 jaar (personen zonder kinderen of met kinderen die niet naar school gaan) of van 4 jaar (families met kinderen die naar school gaan). De regularisatieaanvraag moet vóór 18 maart 2008 ingediend zijn. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State of de regularisatieaanvraag moeten hangende zijn of na 18 maart 2008 afgesloten zijn.”* De bestreden beslissing motiveert hieromtrent: *« Betrokkene meent zich eveneens te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 22.12.2004, die werd afgesloten op 18.05.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 09.06.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 16.06.2008. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene iets minder dan 3 jaar en 6 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker zijn asielaanvraag, ingediend op 22 december 2004, na annulatieberoep afgesloten werd op 16 juni 2008 zodat de duur van zijn asielprocedure niet voldoet aan de vooropgestelde termijn van vijf jaar en verzoeker op basis hiervan bijgevolg niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 1.2 van de instructie van 19 juli 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker geen verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en/of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor 18 maart 2008 heeft ingediend die hetzij nog hangende was, hetzij afgesloten na 18 maart 2008. Gelet op de gestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een onredelijk lange asielprocedure kan geen rekening gehouden worden met een regularisatieaanvraag die na 18 maart 2008 werd ingediend. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht: *“Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).”* Het is inderdaad zo – zoals verzoeker voorhoudt - dat de procedure bij de Raad van State nog hangende was op 18 maart 2008. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij hiermee in haar beoordeling van de regularisatieaanvraag rekening heeft gehouden en deze procedure bij de berekening van de duur van de asielprocedure heeft betrokken, maar terecht

concludeert dat verzoeker niet aan de vereiste termijn van vijf jaar geraakt om op basis van criterium 1.2 geregulariseerd te kunnen worden. Aangezien voor 18 maart 2008 geen regularisatieaanvraag ingediend was die hetzij op 18 maart 2008 nog hangende was of pas na 18 maart 2008 werd afgesloten, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht geen rekening gehouden met een regularisatieaanvraag die na 18 maart 2008 werd ingediend. Het argument van verzoeker dat de opvolgende regularisatieprocedure opgestart werd op 8 mei 2008, met andere woorden nog voor de asielprocedure afgesloten werd, kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Er doet zich geen schending voor van de door verzoeker aangehaalde bepalingen noch is er sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1 Ter adstructie van zijn middel verwijst verzoeker naar de instructies van 19 juli 2009 en betoogt dat de gemachtigde ten onrechte motiveerde dat hij een te kort verblijf heeft in het Rijk om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8A, zijnde de duur van het verblijf van vijf jaar, berekend in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009. Verzoeker benadrukt dat hij sedert 20 december 2004 in het Rijk verblijft hetgeen betekent dat de duur van zijn verblijf, berekend in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, 1823 dagen is, terwijl een verblijf van vijf jaar 1825 dagen is.

3.2.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen ononderbroken verblijf heeft gehad van 5 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag. De verwerende partij betoogt dat verzoeker in zijn asielrelaas zelf aangeeft dat hij pas op 20.12.2004 België is binnengekomen zodat hij niet kan voorhouden dat hij voor de indiening van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een ononderbroken verblijf in België had. De verwerende partij benadrukt dat bovendien dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde de termijn van 5 jaar heeft berekend vanaf 15 december 2009 in plaats van 15 september 2009, zijnde de datum van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij besluit dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en besliste op een niet kennelijk onredelijke wijze en binnen de hem ter zake toebedeelde discretionaire bevoegdheid dat de aanvraag ongegrond was.

3.2.3 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het typeformulier aangaande zijn regularisatieaanvraag tevens regularisatie heeft gevraagd op grond van ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België. Om hiervoor in aanmerking te komen moet verzoeker onder andere aan volgende voorwaarde voldoen: een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van vijf jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker zelf verklaard heeft België binnengekomen te zijn op 20 december 2004. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht waar zij stelt dat verzoeker *“een te kort verblijf om hierop (criterium 2.8A) aanspraak te kunnen maken... De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.”* Verzoeker geeft bovendien in zijn verzoekschrift zelf toe dat hij sedert 20 december 2004 in het Rijk verblijft hetgeen betekent dat de duur van zijn verblijf, berekend in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009, 1823 dagen is terwijl een verblijf gedurende vijf jaar, 1825 dagen is, waaruit blijkt dat hij niet voldoet aan het vereiste verblijf van vijf jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft dan ook in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van dit criterium.

Er doet zich geen schending voor van het redelijkheidsbeginsel.

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel (schending van de motiveringsplicht).

3.3.1 Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde zonder verdere motivering oordeelde dat hij zich niet dienstig kan beroepen op punt 2.8B van de instructies omdat hiertoe een behoorlijk ingevuld arbeidscontract had moeten worden voorgelegd. Verzoeker citeert criterium 2.8B en stelt dat volgens de van kracht zijnde regelgeving de aanvraag, gebaseerd op punt 2.8B, verloopt volgens de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of via een "aanvulling" van een lopende aanvraag waarna de dienst Vreemdelingenzaken eerst "voorwaardelijk" over de regularisatie beslist, namelijk onder opschortende voorwaarde dat nadien ook een arbeidskaart B wordt toegestaan voor de kandidaat-werknemer. Verzoeker stelt dat hij in zijn aanvraag vermeldde dat hij een arbeidscontract kan voorleggen en de gemachtigde hiervan nota heeft kunnen nemen. Verzoeker vervolgt door te stellen dat uit de bewoordingen van punt 2.8B van de instructies niet onbetwistbaar blijkt dat een arbeidscontract de aanvraag moet vergezellen als ontvankelijkheidsvoorwaarde en dit indirect wordt aangetoond door het feit dat de aanvraag in casu niet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. In het kader van de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker bijgevolg dat hij de mogelijkheid had moeten krijgen om het administratief dossier aan te vullen door effectief een contract voor te leggen. Verzoeker wijst erop dat in de praktijk de dienst Vreemdelingenzaken vreemdelingen, in kader van hun regularisatieaanvraag, de kans geeft hun administratief dossier aan te vullen met stukken als eerder geoordeeld werd dat er onvoldoende bewijzen werden voorgelegd wat betreft het criterium 2.8A. Verzoeker verwijst tevens naar de motiveringsplicht en meent dat de staatssecretaris dient te antwoorden op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, wat in casu niet gebeurde. Verzoeker besluit dat hij aantoont dat een arbeidscontract kon voorgelegd worden en verwijst naar stukken gevoegd aan het verzoekschrift, bevattende een arbeidscontract.

3.3.2 In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de bewering van verzoeker feitelijke grondslag mist nu hij zich niet gebaseerd heeft op punt 2.8B. De verwerende partij betoogt dat het de taak is van verzoeker om in zijn aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op basis van welke gronden hij meent in aanmerking te komen voor een regularisatie. Het behoort tevens aan verzoeker om ter ondersteuning van zijn aanvraag de nodige bewijsstukken toe te voegen. De verwerende partij meent dat het verzoeker is die onzorgvuldig gehandeld heeft. Zij stelt daarnaast dat een 'belofte tot indienstneming' niet kan worden gelijkgesteld met het bij punt 2.8B vereiste 'behoorlijk ingevuld arbeidscontract' waarbij zij verwijst naar de desbetreffende passages uit de instructie en het vademecum. Volgens de verwerende partij is verzoeker niet ernstig waar hij poogt voor te houden dat er al een verblijfsvergunning zou dienen te worden toegestaan, onder opschortende voorwaarde van de voorlegging nadien van een arbeidscontract. Het komt niet toe aan de verzoeker om de instructies zelf uit te breiden. In de instructies wordt enkel toegestaan dat indien de vreemdeling een aanvraag indient die in aanmerking kan worden genomen, een brief wordt opgestuurd waarin duidelijk vermeld wordt dat de machtiging tot verblijf zal toegekend worden onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend, zodat verzoekers beschouwingen volkomen falen. De verwerende partij besluit dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat het gegeven dat verzoeker aan zijn verzoekschrift wel een arbeidscontract zou kunnen voegen, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

3.3.3. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan

beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewering van verzoeker dat hij zich in zijn aanvraag ook baseerde op punt 2.8B van de instructie en dat hij vermeldde dat hij een arbeidscontract kan voorleggen tegengesproken wordt door de stukken uit het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald de aanvraag tot regularisatie van verzoeker, blijkt namelijk niet dat verzoeker zich gebaseerd heeft op criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers stelling waar hij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hem de kans had moeten geven zijn dossier aan te vullen door effectief een contract voor te leggen waarbij hij verwijst naar de praktijk van de dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande kan dan ook niet gevolgd worden. Zoals hiervoor reeds gesteld, dient de vreemdeling zelf de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of verzoeker aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Bovendien wijst de Raad erop dat criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt dat de vreemdeling die op basis hiervan in aanmerking wil komen voor regularisatie moet beschikken over een arbeidscontract. Hieruit volgt dat verzoeker bij zijn aanvraag of alleszins voor het nemen van de bestreden beslissing dergelijk document moet voorleggen, hetgeen, uit nazicht van het administratief dossier, niet gebeurd is. Verzoeker heeft na de bestreden beslissing wel een arbeidscontract voorgelegd, doch het kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met stukken waarvan hij geen kennis had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt niet voor.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

3.4.1 Ter adstructie van het middel betoogt verzoeker dat in de praktijk de dienst Vreemdelingenzaken vreemdelingen, in kader van hun regularisatieaanvraag, de kans geeft hun administratief dossier aan te vullen met stukken als eerder geoordeeld werd dat er onvoldoende bewijzen werden voorgelegd wat betreft het criterium 2.8A. Verzoeker meent dat zijn regularisatieaanvraag niet op gelijke wijze behandeld werd dan diegenen wiens aanvraag gebaseerd is op het criterium 2.8A en waarbij wel aanvullende stukken worden opgevraagd. Verzoeker voegt stukken aan het verzoekschrift toe ten bewijze hiervan.

3.4.2 In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat verzoeker met zijn vage en ongestaafde beschouwingen op geen enkele wijze een schending van het gelijkheidsbeginsel aantoonde. Verzoeker geeft niet eens aan welke twee categorieën van personen hij wil betrekken om tot een schending van het gelijkheidsbeginsel te kunnen besluiten. Er kan volgens de verwerende partij niet worden vastgesteld dat in casu gelijke gevallen ongelijk zouden zijn behandeld, of ongelijke gevallen gelijk.

3.4.3 Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Verzoeker legt enkele documenten voor waaruit blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds vraagt bewijzen voor te brengen van een verblijf in België van de periode voor 26.04.2007 en anderzijds vraagt de volledige arbeidsovereenkomst over te maken doch deze stukken laten niet toe te besluiten dat verzoekers situatie gelijkaardig is aan deze voorgesteld in de voorgelegde documenten en dat gelijkaardige situaties ongelijk behandeld worden. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER